

Objevte zapomenutý fortel našich babiček

08.04.2025

Staronový trend háčkování se ujal taky na Žižkově. V Atriu se pravidelně scházejí háčkovací matadorky i úplně začátečnice. Ověřila jsem si, jak mezi ně zapadnu.

Vcházím do kavárny Atria a na jednom ze stolů už vidím shluk klubek a háčků. Já jsem sice tyhle dvě věci držela v ruce jenom jednou, přesto si ale poměrně věřím, protože jestli si dobře vzpomínám, háčkování nebylo až tak náročné.

Jak přicházejí další zájemkyně, navzájem se představujeme a seznamujeme. Žádné oficiální uvedení se nekoná a mně se uleví. Přesně takhle jsem si to představovala. Člověk přijde, sedne si a rovnou začne háčkovat. Zjišťuju, že všichni dorazili už s nápadem, co by si chtěli vyrobit, a tak se ihned dávají do díla. Úplný začátečník se prostě zeptá někoho z osazenstva, co a jak má dělat. Od toho tu jsou především pořadatelky Naty a Kamila. Ochotně ale asistuje i Zdeňka Kršíková, která za projektem stojí. „Když jsem sezení začala pořádat, překvapilo mě, že na ně začaly chodit i děti zhruba ve věku deseti let. A pořád chodí! Mám radost, když si nás najdou i mladší členové, a ještě víc mě těší, když se k nám pravidelně vrací,“ říká.

Postupně si ověřuju, že téměř všichni jsou v háčkování zkušenější než já. To mi dává výhodu hlavně ve chvíli, kdy potřebuju poradit s kouskem, který jsem začala tvořit minulý rok, ale teď si ne a ne vzpomenout, jak pokračovat dál. „To je určitě polodlouhý sloupek. Ukážu ti, jak na to,“ vysvobozuje mě z nejistoty nedaleko sedící Bára a předvádí mi další postup. Moje ruce se rychle zmátoří a chytí naučený grif, který kdysi ovládaly. „A co to bude?“ ptá se kolegyně. „Nejspíš šála,“ odpovídám. Bára si chvíli prohlíží přízi a nesouhlasí: „S polodlouhým sloupkem by z toho byla spíš lepší čepice.“ Já se ale na čepici necítím. Přijde mi, že by to bylo moc složité. Bára mi to rozmlouvá a já jsem za to nakonec ráda. Podle popisu to opravdu nezní náročně a já jsem navíc svou čepici před časem někde vytratila, takže náhrada se bude hodit.

Během háčkování si spolu všechny povídáme a kolují i fotky toho, co si kdo doma už uháčkoval. Kamila právě ukazuje třináctileté slečně, jak má vytvořit květinovou gumičku do vlasů. Zdeňka se pouští do háčkování čepičky pro miminko. Báře se v rukách rýsuje pokeball, který by určitě brali všichni milovníci pokémonů. „Dělám ho na swap pro jednu paní. Řekla si o něj na facebooku. Když chce někdo něco uháčkovat, nabídnu se a hotový výrobek pak vyměním za věc, která se mi hodí,“ vysvětluje. Marlina, další účastnice naší komorní sešlosti, přijela na Žižkov až z Horních Počernic, kde bydlí. Dozvídáme se od ní třeba to, že lehké šaty, které si uháčkovala na léto tak, aby je mohla nosit přes plavky, jí zabraly deset dní.

Na sezení si postupně připomínám, jak udělat počáteční řetízek, který se tvoří z několika ok v řadě za sebou, jak udělat krátký, dlouhý a polodlouhý sloupek nebo taky jaké příze jsou vhodné pro háčkování různých výrobků. Například já jsem si koupila akryl, který je náhražkou vlny. Ta je sice dražší, ale taky kvalitnější.

Naše setkání nakonec hodně přetahuje plánovanou hodinu a půl. Všechny rády zůstáváme a užíváme si společné chvíle — a to nejenom kvůli háčkování. Já vytrvale pokračuju v práci na své zelené čepici až do půl osmé, kdy jsem už tak unavená, že je nejvyšší čas vypravit se domů. Celou čepici jsem sice nestihla, stačí mi ale doháčkovat malý kousek a originální módní doplněk na další zimní sezónu bude na světě.

Galerie

4 fotografie

